மிஸ்டர் முன்சாமி ஒரு 1.2.1

எம்பேரு முன்சாமி. ஜென்லாஸ்பத்ரிலே கேட்டாண்டே நின்னிக்கினு பலகாரம் வாங்கிக்கினு வருவேன். அப்புறம் சென்ட்ரல்லே உள்ளே உட்டாங்கன்னா சேட்டுங்களுக்கு மூட்டை தூக்குவேன். ஒரிஜினல் வேல் புஸ்தகம் விப்பேன். என்ன வேணா செய்வேன். திருட மாட்டேன். எனக்கு ஒருத்தரும் கிடையாது. ஏதோ பொளப்பு அங்கே இங்கே ஓடறேன். வாத்யார் படம் மட்டும் பார்ப்பேன். தந்தி பேப்பர் இந்த வெம்பன் பய வந்தான்னா படிச்சுக் காட்டுவான். அர்சியல் பேசறதில்லே. எவன் ஆண்டா எனக்கு என்ன, அன்னன்னிக்குப் பொய்தை ஒட்டி ப்ளெட்பாரத்திலே படுக்கவே நமக்குச் சரியாக்கீது. எப்பவாது கொஞ்சம் ஷோக்கா இருந்தா ராயபுரத்திலே அர்ணாசலம் இல்லை அவனோட போயி... அது ஏன் சாமி உனிக்கெல்லாம்... நான் சொல்ல வந்த விசயம் வேற.

திடீர்னு எனக்கு என்ன ஆச்சு, அதான் சொல்ல வந்தேன். ரொம்ப நாளா நான் ஆஸ்பத்ரி கேட்டாண்டே ஒரு அம்மாவைக் கவனிச்சிருக்கேன். அம்மான்னா சின்னப் பொண்ணுதான். டாக்டரு படிச்சுட்டு என்னவோ பெரிய படிப்பு படிக்குது பெஷலா. சும்மா சொல்லக்கூடாது. ஜோதிலச்சுமி மாதிரி ஒடம்பு; சிரிச்ச மொகம். இந்தப் பையனுங்க பல பேர் ரொம்பச் சுத்தினானுக அவளை. ம்? அதுங்கிட்டயா? அது இங்கிலீஷ் பேசினா சும்மா அப்பிடி நாக்கு நுனிலே வெளையாடும். என்னா அலச்சியம்! பெரிய பெரிய டாக்டருங்களைக் கரவம் ஆட வெக்கும். ஷ்டெடிய்யா அப்படியே... என்னா சொல்றது வாத்யாரே வார்த்தை வரல்லே!

அந்தப் பொண்ணு வந்து என்னைக் கூப்பிடறான்னா பாத்துக்யேன். எனக்கு எப்படி இருக்கும்? இன்னடான்னு ஆய்டுச்சு. நடந்து போய்க்கினே இருந்தது என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து இத பார் இங்கே வான்னு கூப்டுது. என்னையாம்மான்னு நான் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கினேன். ஆமா, உன்னைத்தான்; உம் பேர் என்னன்னுது. எம்பேர் முன்சாமின்னேன். முன்சாமி, எங்கூட வான்னு கூப்பிட்டுது. எதுக்கம்மான்னேன். சும்மா வாயேன்னது. எனக்கு ஒரு விதமா ஆய்டுச்சு. அது விடுவிடுன்னு நடக்குது. நான் கூடவே ஓடறன். உள்ளே ஆஸ்பத்திரிக்குள்ளே கூட்டிக்கினு போவுது. ஜெனரல் வார்டு பிரசவ வார்டு எல்லாம் தாண்டிப் புதுக் கட்டிடத்திலே பூந்து அது என்ன ‘லிட்’டா, அதுலே ஏறி சர்ருனு மேலே போனோம். அஞ்சாவது ஆறாவது மாடிலே போய் ரூமுக்குக் கூட்டிணு போச்சு. அங்கே ஒரு பெரிய டாக்டரு உக்காந்திருக்காரு. ரங்காராவ் கணக்கா. அவரோட இது ஏதோ இங்கிலிஷ்லே பேசிச்சு. அவரு என்னைப் பார்த்து உட்காருன்னாரு. அந்தப் பொண்ணும் முன்சாமி நாற்காலிலே உக்காரு, பயப்படாதேன்னு சொல்லிச்சு. அந்த ரூம்லே ஒரே மிஷினா இருந்திச்சு. எலட்ரி வேலை எல்லாம், அப்புறம் போட்டோ எடுப்பாங்களே அது. அப்புறம் கண்ணாடி சாமான்கள், பளபளன்னு ஆயுதங்கள். எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலை வாத்யாரே! இந்த அம்மாவானா கேள்வி மேலே கேள்வியா கேக்கறாங்க. எத்தனாவது வரைக்கும் படிச்சிருக்கேன்னாங்க.

இஸ்கோல் பக்கமே போனதில்லை நானுன்னேன். அப்பா அம்மா எங்கேன்னாங்க. அப்பா ராயப்பேட்டை ரங்கன்னு, டேப்பு நல்லா அடிப்பாரு. காலாவதி ஆய்ட்டாரு. அம்மாவும் சின்ன வயசிலேயே பூட்டாங்கன்னேன். எய்தப் படிக்கத் தெரியுமான்னதுக்குப் பொம்மை பாப்பேன்னேன். கல்யாணம் ஆய்டுச்சான்னு கேட்டதுக்குச் சும்மா சிரிச்சேன். அவங்களும் சிரிச்சுட்டாங்க. அவங்க ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்துக்கினு மறுபடி இங்கிலீஷ்லே பேசிக்கினாங்க. அப்புறம் மலையாளத்து நர்சி வந்து என் கைலே ரப்பர் சுத்திச்சு. புஸ்சு புஸ்சுன்னு பம்ப் அடிச்சுது. ஒரு பொஸ்தவத்தைக் கொண்டாந்து பிரிச்சு முன்சாமி இதிலே என்ன தெரியுது உனக்குன்னாங்க. கலர் கலரா புள்ளி புள்ளியாத் தெரியுதுன்னேன். சட்டையைக்

கய்ட்டச் சொன்னாங்க. மார்பிலே வெச்சுப் பாத்தாங்க... பயப்படாதே முன்சாமி. உன்னை ஒண்ணும் செய்யமாட்டோம். முன்சாமி நான் சொல்றதைக் கெவனமா கேளுன்னாங்க. என்ன செய்யப் போறிங்கன்னேன். முன்சாமி உனக்கு என்ன ஆசைன்னாங்க. ஆஸ்பத்ரிலே தொப்பி போட்டு வண்டிலே தள்ளிக்கினே போறானே அந்த வேலை எனக்கு வாங்கிக் கொடுத்துடுங்க, அதான் ஆசைன்னேன். முன்சாமி, உனக்கு எங்களை எல்லாம் போல் படிக்க ஆசையா, பேச ஆசையா? பெரிய பெரிய பொஸ்தகங்கள்ளாம் படிக்கறாப்பலே ஆசை இருக்குதான்னாங்க. அதெல்லாம் நடக்காதும்மான்னேன். நடக்க வெக்கிறோம்னாங்க. எப்படின்னேன். அந்த டெச்சர் தள்றானே அவனைவிட நீ முன்னுக்கு வர முடியும். உன்னாலே தமிள் அப்றம் இங்கிலீஷ் எல்லாம் படிக்க முடியும் பெரிய பெரிய பொஸ்தகங்கள் விஷயங்கள் எல்லாம் உனக்குச் சட்டுன்னு விளங்கும். எல்லாம் ஒரு ரெண்டு மூணு மாசத்திலே நடக்கும். ஆப்ரேசன் பண்ணிக்கண்ணாங்க.

ஆப்ரேசனா? இன்னா ஆப்ரேசன்னு கேட்டேன். ஒண்ணும் வலிக்கவே வலிக்காது. கொஞ்சநாயி கம்முனு தூங்குவே. அவ்வளவுதான். அப்புறம் சாதாரணமா நடமாடு–வேன்னாங்க. ஆப்ரேசன் பண்ணிக்கினா பொஸ்தவம் படிக்க முடியுமான்னு கேட்டேன். பொஸ்தவம் மட்டுமில்லே, எய்த முடியும், பேச முடியும். இப்படி ஆயிடுவே அப்படி ஆய்டுவேன்னு என்னென்னவோ சொன்னாங்க. முதல்ல பயந்தேன். அந்த அம்மா ரொம்ப நல்லா பேசிச்சு. இதிலே பயப்பட ஒண்ணுமில்லே. உனக்கா இஷ்டமிருந்து பண்ணிக்கிறேன்னு சொன்னாத்தான் உன்னை நாங்க தொடுவோம். ஆனா இதிலே உனக்கு நெறய நல்லது. மறுபடி திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாங்க. அந்த அம்மா சொல்ற விதத்தைப் பார்த்தா இதிலே ஒண்ணும் ராங்கா ஏதும் இருக்காதுன்னு தோணிச்சு. எத்தனை நாள் பிளாட்பாரத்திலே தூங்கப் போறே? எத்தனை நாள் மூட்டை தூக்கப் போற? இந்த மெட்ராஸ்லே ஒன்னை மாதிரி எத்தனை பேரு அடுத்த வேளைச் சோத்துக்கு என்ன செய்கிறதுன்னு தெரியாம ஏதோ எறும்பு போல வாள்றாங்க தெரியுமான்னு அந்த அம்மா பேசிச்சு. நான் நீங்க சொன்னா சரி, ஆப்ரேசன் செஞ்சுக்கறேன்னு சொல்லிட்டேன். அப்பவும் காயிதம் கொண்டுவந்து கைலே மசி தடவி வாங்கிக்கிட்டாங்க. என்ன என்னவோ டெஸ்டுகளெல்லாம் பண்ணாங்க. மத்தாநா வரச் சொன்னாங்க.

காலையிலே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ட்டேன். டாக்டரம்மா காத்திருந்தாங்க. தன் பேர் லீலான்னு சொன்னாங்க. அந்தப் பெரிய டாக்டர் பேரும் சொன்னாங்க. வாயிலே நுளையலே. கிறிஸ்தவங்க போலே. ஜூஸ் மாதிரி கொடுத்தாங்க. தலைலே வெள்ளைத் தொப்பி போட்டாங்க. வெள்ளைலே பனியன் எல்லாம் கொடுத்தாங்க. சௌகரியமா படுக்கச் சொன்னாங்க. அந்த அம்மா என்னைவிட்டு நகரவே இல்லை. என்கூடவே ஷோக்கா பேச்சுக் கொடுத்துக்கினே சிரிச்சுக்கினே இருந்திச்சு. அப்றம் நரம்பு ஊசி போட்டாங்க. ஓடம்பெல்லாம் சரியான சூடு வாத்யாரே! அப்றம் வண்டி தள்ளிக்னு உள்ளே கொண்டுபோனாங்க. அப்றம் மறுபடி ஊசி போட்டாங்க. இன்னா சொருகு சொருகிச்சு வாத்யாரே!

மூன்று மாதங்கள், தொண்ணூறு நாட்கள், நான் இந்த இடத்திற்கு சிகிச்சைக்காக வந்து.

டாக்டர் லீலா இன்று நான் வெளியே உலாவப் போகலாம் என்று சொல்லி இருக்கிறாள். சொல்லும்போது அவள் நெற்றியில் விளையாடிய மெல்லிய கூந்தலின் ஒன்றிரண்டு கற்றைகளைக் கவனித்தேன்... வந்தனம் டாக்டர். நான் அறையிலேயே இருக்கிறேன். புத்தகங்கள் படிக்க வேண்டும் என்றேன். புத்தகங்கள் போதாதா மிஸ்டர் முனுசாமி என்றார். இன்னும் வேண்டும், இன்னும் இன்னும் வேண்டும் என்றேன். மறுபடி அந்தப் புன்முறுவல். பற்கள் தெரியாமல் உதட்டோரத்தில் மட்டும் மெல்ல மலரும் மிக மெல்லிய புன்முறுவல்.

என்னருகே எத்தனைப் புத்தகங்கள்... எத்தனைப் புத்தகங்கள்! படித்துவிட்டேன். என் தூக்கத்தில் என் தலைமாட்டில் டேப் ரெக்கார்டர். அதை மறுபடி செயல்படுத்தினேன். அது மெலிதாக முணுமுணுத்தது. “உறவு, பந்தம், பாசம், அன்பு, பரிவு, ஆசை, நேசம், நட்பு, காதல்...” அணைத்தேன்.

எத்தனை வார்த்தைகள், இரண்டு மனித மனங்களின் ஈடுபாட்டைக் காட்ட.

அந்தக் கடைசி வார்த்தை... காதல்!

டாக்டர் லீலா மறுபடி உள்ளே வந்தாள். “டாக்டர், இன்று உங்களுக்கு ஒரு பரிசு அளிக்கப்போகிறேன்” என்றேன். “அப்படியா?” என்றாள். மாத்திரை சீசாவைப் பார்த்தாள். “8 மணி மாத்திரை இன்னும் சாப்பிடவில்லை நீங்கள்?” என்றாள்.

“டாக்டர், 8 மணி மாத்திரையைச் சற்று மறந்திருக்கலாம். காதல் என்ற வார்த்தைக்கு என்ன அர்த்தம் என்று சொல்லுங்களேன்.”

“நீங்கள்தான் சொல்லுங்களேன்.”

“டாக்டர், நான் எப்படி மாறிவிட்டேன்! சாக்கடையில் இருந்தவனைக் கதவு திறந்து வண்ணங்கள் நிறைந்த பூங்காவிலே உலவவிட்டிருக்கிறீர்கள். அதுவும் தகுதியுடன் உலவவிட்டிருக்கிறீர்கள்! இது என்ன மாயம்? டாக்டர், நான் எப்படி இருந்தேன்?” என்றேன்.

“ஒன்றும் தெரியாமல்.”

“இல்லை. அறிவு, சுத்தம், நாகரிகம் எதுவும் படாத ஓர் உலகத்தில்... இப்பொழுது?”

“நிறையப் படிக்கிறீர்கள்.”

“படிக்கிறேன். எத்தனை விந்தைகள், எத்தனை வார்த்தைகள்! இரவு பகலாக விஞ்ஞானத்தை வளைத்து எனக்குப் புகட்டிப் புகட்டி என் சிந்தனைக்கு வடிவம் கொடுத்து அதிவேகத்தில் அத்தனை வார்த்தைகளைக் கிரகிக்கவைத்துப் பேச்சு, நடை, இலக்கணம், வாக்கிய அமைப்பு, சொல்லும் விதம், அறிவு எல்லாம் இந்தச் சிறிய காலத்தில் இத்தனைச் சீக்கிரம் இத்தனை வேகத்தில் என்னில் ஏற்றி எனக்குப் புதிய பிறவி அளித்த உங்களுக்கு நான் ஒரு பரிசளிக்க வேண்டும்...”

“மிஸ்டர் முனுசாமி. இந்தப் பரிசோதனை இன்னும் முடிவு பெறவில்லை.”

“இனி என்ன டாக்டர்? எனக்கு வழி அமைத்துக் கொடுத்து விட்டீர்கள். அந்த வழி செல்லும் திக்கையும் காட்டிவிட்டீர்கள். இனி என்ன?”

“இனிமேல்தான். இனிமேல்தான்!” என்றாள் டாக்டர் லீலா. கண்ணாடி ஜன்னல்களின் ஊடே திரை ஆட அவள் மேல் வெளிச்சம் விதவிதமாகப்படும்போது சொல்லிவிடலாமா என்று யோசித்தேன். இந்தப் பெண் புரிந்த விந்தை நான். இவள் செய்த புதிய சகாப்தம் நான்... இவள் இல்லையேல் இந்தப் புதிய நானில்லை. இன்னமும் எத்தனை பரிவு, எத்தனை ஆதங்கம் என் மேல்! ‘அதிகம் படிக்காதீர்கள்’ ‘வெளிச்சம் பின்பக்கத்திலிருந்து வரவேண்டும்.’ ‘ரத்த அழுத்தத்தை அவ்வப்போது கவனிக்க வேண்டும்.’ ‘நீங்கள் ஒரு விலை உயர்ந்த நகை போல எங்களுக்கு...’

“டாக்டர்” என்றேன்.

“சொல்லுங்கள்.”

www.writersujatha.com

"இதைப் படியுங்கள்" என்றேன்.

புத்தகத்தைப் பிரித்தாள்.

"டாக்டர் லீலாவுக்கு,

அன்புடன்,

பக்தியுடன்,

பாசத்துடன்,

காதலுடன் முனுசாமி."

என்று எழுதி இருந்தேன். கடைசி வார்த்தையில் சற்று நேரம் அவள் கண்கள் தயங்கின. என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். "காஃப் லவ் என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது" என்றாள்.

"டாக்டர், என்னுள் ஜூரம் இருக்கிறது. ஆபரேஷனுக்குப் பிறகு என் ஞாபக சக்தி சாதாரண சக்தியைவிடப் பதினைந்து பதினாறு மடங்கு செயல்படுகிறது. என்னில் தன்னம்பிக்கை ஊறுகிறது. எனக்குக் காட்டப்பட்ட புதிய அறிவுலகத்தில் வெற்றிபெற எனக்கு எல்லாத் தகுதிகளும் ஏற்பட்டுவிட்டன. ஒரு நிமிஷம் அந்தப் புத்தகத்தைக் கொடுங்கள் என்னிடம். ஏதாவது பக்கத்தைக் காட்டுங்கள். ஒரு தடவைப் படிக்கிறேன். மூடுகிறேன். உடனே ஒப்பிக்கிறேன். என் பேச்சு செப்பனிடப்பட்டுவிட்டது. எனக்கு நாகரிகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதற்கெல்லாம் ஒரே காரணம் நீங்களும் டாக்டர் பெர்னாண்டசும். முக்கியமாக நீங்கள். உங்கள் இனிய குரல், இனிய பேச்சு, பாவனைகள். என் மேல் எப்பொழுதும் விரவி நிற்கிறீர்கள். என் மனத்தில் என் ரத்த ஓட்டத்தில்! டாக்டர், நான் உங்கள் அடிமை. உங்களை... உங்களை... உங்களை... நான் காதலிக்கிறேன்."

"ஓஹோ!" என்றாள் டாக்டர்.

"ஓ எஸ்!" என்றேன். "ஏன் டாக்டர், நான் அழகாக இல்லையா?"

"அப்படி இல்லை முனுசாமி. உங்களுக்கும் எனக்கும் சென்ற மாதங்களில் ஏற்பட்ட உறவு ஒரு தனிப்பட்ட டாக்டர் – பேஷண்ட் உறவு. உங்களை வெறும் பேஷண்ட் என்று சொல்ல முடியாது. எங்கள் ஆராய்ச்சிக்கு உதவிய ஒரு முக்கியமான பேஷண்ட். இருந்தும் உங்களுடன் நான் பழகியது பேசியது போதித்தது எல்லாம் மனத்தத்துவ ரீதியில் ஒரு சோதனை செய்வதற்காக."

"காதல் மனத்தத்துவ ரீதியில் ஒரு சோதனை இல்லையா டாக்டர்? நான் உங்களுக்குத் தகுதி இல்லாதவனாக நீங்கள் எண்ணலாம்."

"சேச்சே, அப்படி இல்லை. இன்றைக்கு உங்களுக்குத் தெரிந்திருப்பதில் எனக்குப் பாதிதான் தெரியும்."

"என்னை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா, உங்கள் வேலைக்காரனாகவாவது?"

"தன்னம்பிக்கை இல்லாமல் பேசாதீர்கள்."

"தன்னம்பிக்கை இருப்பதால் நேராக அப்பட்டமாக உங்களைக் கேட்கிறேன். என்னை மணம் செய்துகொள்வீர்களா?"

www.writersujatha.com

“இப்பொழுதே பதில் வேண்டுமா? சற்று யோசிக்க வேண்டாமா?”

“யோசித்துச் சொல்லுங்கள். என் தகுதிகள் என்ன என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நான் எப்படி இருந்தவன் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். நான் எப்படி ஆனேன் என்றும், என்னவெல்லாம் சாதிக்க முடியும் என்றும் தெரியும்.”

“எல்லாவற்றையும் யோசித்து நாளை பதில் சொல்கிறேனே... அது என்ன புத்தகம்?”

“சிலப்பதிகாரம்.”

“அடேயப்பா. நீங்கள் ரொம்ப ஃபாஸ்ட், குட்நைட்” என்று மறுபடி அந்த விசேஷப் புன்னகை செய்துவிட்டுச் சென்றாள்.

அவள் போனபின் அந்தப் புன்னகையை என் கட்டிலுக்கு எதிரே வைக்கப்பட்டிருந்த மலர்களில் மறுபடி பார்த்தேன். நாளைக் காலை, நாளை காலை. பாடினேன். ‘மாசில் வீணையும்...’

இரண்டு மணி நேரத்தில் நான் சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில் டாக்டர் லீலா மறுபடி வந்தாள்.

“மிஸ்டர் முனுசாமி, நான் உங்களுடன் பேச வேண்டும்” என்றாள்.

“சொல்லுங்கள் டாக்டர்.”

“நீங்கள் சற்றுமுன் என்னிடம் கேட்டதை டாக்டர் ஃபெர்னாண்டஸ்ஸிடம் சொன்னேன். அவர் உடனே உங்களிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிடுவதுதான் உசிதம் என்று அபிப்ராயப் பட்டார். எனக்கும் அப்படியே தோன்றுகிறது.”

“உட்காருங்கள். என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள்.”

அவள் ஒரு ஸ்டூலை என் அருகில் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தாள். தன் நகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே பேசினாள்.

“முனுசாமி, நாங்கள் உங்களுக்கு இந்த ஆபரேஷன் செய்த பின்னணியைச் சொல்லிவிடுகிறேன் முதலில்.”

தயங்கினாள். மறுபடி பேசினாள்.

“சமீபத்தில் அமெரிக்காவில் டானியல் கீஸ் என்பவர் இந்த ஆபரேஷனை ஒரு வெள்ளெலிக்கும் ஒரு மனிதனுக்கும் செய்தார்; செய்து ஆச்சரியப்படத்தக்க முடிவுகளை வெளியிட்டார். கார்டன் என்கிற அந்த மனிதன் உங்களைப் போல எழுதப் படிக்கத் தெரியாத பாமரனாக மிகக் குறைந்த அறிவு மட்டத்தில் இருந்தவன். ஆபரேஷனுக்குப் பிறகு மிகச் சில தினங்களில் அவன் அறிவு சிக்கலான கணக்குகளையும் சிக்கலான புத்தகங்களையும் படித்துப் புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு விருத்தியாகிவிட்டது என்று ஆபரேஷனின் முழு விபரங்களும் கொடுத்திருந்தார். அந்தச் சிகிச்சையை நாமும் செய்து பார்த்தால் என்ன என்று எனக்கும் டாக்டர் பெர்னாண்டசுக்கும் தோன்றியது. உங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தோம்...”

“அது என் அதிர்ஷ்டம் டாக்டர்! ஆபரேஷனை வெற்றிகரமாகச் செய்துவிட்டீர்களே! சிலப்பதிகாரம் படிக்கிறேனே, உங்களை நாகரிகமாகக் காதலிக்கிறேனே!”

“ஆம் முனுசாமி. ஆனால் இந்த ஆபரேஷனில் ஒரு சிக்கல் இருக்கிறதாக ஸ்ட்ராஸ் என்று ஒரு டாக்டர் அறிவித்திருக்கிறார்.”

“சிக்கலா? அது என்ன? நான் சமாளிக்கிறேன் டாக்டர், என்னால் அது முடியும்.”

“முடியாது மிஸ்டர் முனுசாமி. கவனமாகக் கேளுங்கள். அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக்–கொள்வீர்கள் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதனால்தான் உங்களிடம் இதைச் சொல்கிறேன்.”

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு டாக்டர் லீலா தெளிவாக என்னிடம் சொன்னாள். “முனுசாமி, எத்தனை வேகமாக நீங்கள் இந்த அறிவைப் பெற்றீர்களோ, எத்தனை விரைவில் நீங்கள் எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொண்டீர்களோ, அத்தனை விரைவில், ஏன் அதைவிட விரைவில் எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் மறந்துவிடுவீர்கள். அதுதான் இந்த ஆபரேஷனில் சிக்கல்.”

“டாக்டர்!”

“ஆம். இதில் ஒரு மூர்க்கத்தனமான நியாயம் இருக்கிறது. அறிவு எளிதில் வந்து–விட்டது. விஞ்ஞானத்தை வைத்துக்கொண்டு அறிவு பெறும் முறையைச் சுருக்கினால் அதற்கு ஒரு நஷ்ட ஈடு இது. எல்லாவற்றையும் அதே வேகத்தில் மறந்து போய்விடுவீர்கள். சீக்கிரமே, சீக்கிரமே!”

அந்த அறை சட்டென்று இருண்டது எனக்கு...

“இன்னடா முன்சாமி, கொஞ்ச நாளாக் காணோம்? திருத்தணிக்குக் காவடி எடுத்தியா!”ன்னு பின்னாலே சத்தம் கேட்டுது. திரும்பினா இந்த வேம்பம் பய!

“அதை ஏன் கேக்கற வேம்பா. கொஞ்ச நாளா இன்னா ஆச்சுன்னே தெரியலை. சரியாவே யாவகம் இல்லே. யாரைப் பார்த்தாலும் எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி தோணுது. அதோ அந்தப் பொண்ணு போவுது பாரு, அதைக்கூட எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன் வாத்யாரே! என்னவோ போ, ஒண்ணும் செரியாவே இல்லை... பேப்பர் வச்சிருக்கியா? படிச்சிக் காட்டு... இன்னா ஆச்சு சிலோன் லைலா கேசு?”

(Flowers for Algernon பாதிப்பில் எழுதிய கதை)

1969

www.writersujatha.com